

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Dumineca V. din Postul Mare.

Amânând spovedania de pe o zi pe alta... din un post în altul... după ce ne știm îngreunați cu păcat — ne punem în primejdia de a ne lipsi darul de spovedaniei bune, și așa rămânem pe calea fără delegii, — păcatului, căzând din un păcat în altul, spre ruina, pierderea și osânda noastră.

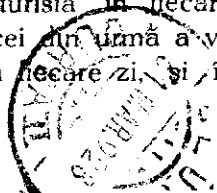
Păcatul în persoanele neobicinuite cu el — pricinuește frică, spaimă, neliniște, muștrare de conștiință... e ca o piatră grea de moară ce apasă sufletul... așa încât păcătosul n'are odihnă, nare pace, bucurie... liniște... Și acest creștin păcătos, care se împotrivesc glasului conștiinței sale și nu se îngrijește să iasă din starea asta păcătoasă, să arunce de pe sine piatra aceea grea... să se curățască de păcat prin o spovedanie bună, încet cu încetul își pierde groaza și frica de păcat, se dedă cu păcatul, începe a se împăcă cu el, a se obicini cu el fără de nici o frică, se îngroașă inima, conștiința, sufletul... Și așa nespedindu-se — nu se pune nici o stavilă, nici o piedecă păcatului, și nouilor căderi în păcat. Puterile sufletului slăbesc, voința sa înrăutățește, patimile se aprind tot mai tare, mintea se întunecă, inima se împetrecește, se învârtoșază. Și fără de un ajutor deosebit al darului lui Dumnezeu — în starea aceasta e tare ușor a cădea în alte și în alte păcate...

Iată pentru ce trebuie să ne spovedim — nu numai odată în an... Sf. Alfonz Ligouri — se mărturisia în fiecare săptămână, — în anii cei din urmă a vieții sale — se mărturisia în fiecare zi, și în chipul

acesta își păzia totdeauna curată și nepătată inima sa, purtând ură și — groaza foarte mare față de păcat, și în Taina aceasta a Spovedaniei afla un izvor nesecat de daruri și binecuvântări pentru sfințire sufletului său. De aceea neîntrerupt recomandă tuturor — sfătuia pe toți creștinii să se apropie cât de des... Așa aș putea înșira un mare număr de Sfinți, cari se spovediau în toată ziua — și aceasta nu din scrupulozitate, ori bigotism — ori din ușurătate — ci că să se păzască în cea mai mare curățenie de conștiință, să tragă foloasele cele mari cari izvoresc din aceasta Taină.

Iată un caz întâmplat nu tare de mult într-o prinsoare din Paris. Se apropiau Paștile, era adevca în Postul mare. Zelosul preot al acelei temnițe — adună pe toți prinsonerii, aducându-le aminte de datorința creștinească ce o au — de a se spovedi și cuminecă cu toții la Paști. Toți ascultară de bunul preot, afară de unul. Era un tinăr de 17 ani. Preotul năcăjit că acest tinăr nu vrea să se spovedească, merge în ziua următoare să-l caute în chilia sa din temniță. Ei bine, iubite, îi zise preotul cu dulceață, tu ai uitat de porunca sfintei Biserici de a te spovedi și cumineca la Paști? Ba nu — părinte, îi răspunse rece tinărul prinsoner, m'am socotit bine, însă... nu sunt hotărît... nu mă simțesc bine pregătit... oh, iubite fiule, asta nu trebuie să te oprească dela spovedanie, îți voi ajuta eu să te pregătești, și te încredințez, că numai dacă vrei să te spovedești te vei spovedi bine, și vei fi mulțumit, indestulit... în pace...

Nu, părinte, nu, acum nu, mai târziu apoi vom vedea... În anul acesta nu, ci în anul viitor... Cum în anul viitor? Dar iubite copile... în anul viitor vei avea aceleași greutăți ca și în anul acesta... De

ce să amân? Nu suntem siguri nici de ziua de mâine că vom ajunge-o... Îs hotărît gata — mă voiu spovedi și Cumineca la Paștile din anul viitor... în anul acesta nu... Preotul se duse supărat. Sărmanul tinăr! zicea în sine Preotul — el se lapadă de singura mângăiere ce o poate avea în temniță... de ar ști el de ce se lapadă!... În ziua următoare merge din nou la el să-l cerceteze, și să-l convingă; însă deschizând ușa chiliei — vede pe tinăr întins pe pat și tare galbin. Ce ți s'a întâmplat? îl întrebă, ieri erai bine, sănătos și tare, iar azi te aflu în pat. Nici un răspuns. Preotul se apropie mai tare. Dumnezeu meu! strigă — e rău.

Și eși repede să chieame doftorul și sora călugăriță îngrijitoare de cei întemnițați bolnavi. Acestia vin în chilie. Uitați-vă acest tinăr e amorțit... a leșinat. Oare ce să fie cu el? Doftorul se apropie de el, îi caută pulsul, inima, nu bat, el nu răsuflă. Acest tinăr e mort — zise doftorul. Bunul preot — era supărat, nu putea roști o vorbă... Se uită năcăjit la buzele acelui tinăr — de pe cari părea că aude și acum: Mă voiu spovedi și cuminecă la Paștile viitoare, acum nu, nu-s pregătit... În anul viitor!... Însă vecinicia era pentru el începută... și nu mai putea avea un alt an... și acel suflet era judecat!!!...

Henry Bordeaux membru al Academiei Franceze

în audență la Sf. Părinte în Vatican la finea anului 1927. (Din L' Illustration Ian. 1928) *)

(Urmare.)

Până aici era numai introducere. În colo nu mă pot decide se risc a da pe față gândul sfântului Părinte în ori care direcție, când incerc să reconstruiesc în memoria mea exact cursul vorbirii, sub durată careia în repețite rânduri mi s'a dat prilejul onorific

*) Dăm loc cu plăcere notițelor și reflexiunilor precioase ale marelui academician francez Henry Bordeaux asupra audenței avute în Vatican la Preafericitul Părinte Papa Piu al XI-lea convinși fiind, că cetitorii nostri vor găsi într'insele multă mângăiere și alinare sufletească cu deosebire în mijlocul frământărilor de azi. Colaboratorul nostru traducându-le în românește a făcut un mult prețuit serviciu revistei noastre, pentru care îi mulțumim călduros. — Red.

să dau răspuns la propriile mele întrebări. Am depus pe masa lui o mică carte intitulată „Neguțătorul de noroc” sau vânatul în contra mizeriei, carte care nu este alt ceva decât un omagiu adus operilor de binefacere în Franța. El prinde cuvântul, ca să laude caritatea franceză atât de generoasă și darnică, să laude clerul francez, care a suferit atâtea pierderi, care este sărac și care crește în număr cu o abnegație și devotament pe zi ce trece. Ce datorii a avut de implinit după război. Câte biserici devăstate și nimicite a reclădi, atâtea slăbiciune morală a mângăia atâtea ruină materială a repara, atâtea dureri și răni a pânza. Și nu mai puțin atâția copiii a instrua, atâția oameni inteligenți a readuce pe calea cea dreaptă, atâtea inimi sfâșiate și abătute a le câștiga adevărului! Ascultându-l m'am gândit la toți acei preoți din provincie, a căror vieață exemplară am avut ocazia în repețite rânduri a-o reaminti și cari formează bariera sufletească a satelor noastre în contra torentului de patimi și porniri rele. Ei nu pot se călătorească la Roma, ar costa prea mult, însă e bine ca să știe cel puțin că au acces și încrederea sfântului Părinte, a cărui buze când îmi vorbea de ei și pronunțând cuvântul „Verdun” (oraș în Franța, unde au fost din tot războiul cele mai grozave lupte) a resimțit grozaviile zilelor trecute.

Școlile, universitățile: aci se formează capul tineretului. Și cum eu amintesc, că darnicia se manifestă cu mai mult drag față de operele de caritate, ca și față de așezăminte culturale — au nu este motivul că acolo lipsa e mai palpabilă? Și totuși facultățile și colegiile catolice nu sunt și ele susținute și aceasta formează lauda episcopilor.

Universitatea catolică din Milan, când au fost siliți să strângă ofrande pentru ea, a primit ajutoare și până la cei mai slabi țărani din munții, Abruzilor. În tot cazul este lipsă de o anumită cultură, afară de cazul când cultura este înlocuită prin un ideal. Acest ideal a fost înțeles de umilii locuitori ai munților. Față de școlile primare gratuite a statului evident că este greu a se lupta. Însă este de lipsa să se suplinească catehizarea și supravegherea serioasă a părinților cari nu au de a se desinteresa de o chestiune atât de gravă, atât de generală familiară și socială de odată. Este de intrat și în corpul didactic, care nu a putut de cât

să se laude de membrii lui catolici. Este lipsă de un mare curaj, de un curaj supra omenesc. Însă biserica catolică nu învață-cum spune Manzoni-a face lucruri supra omenesți? Ea ne învața a trece peste natură. Ea deschide porțile către supra natural.

Ordinea religioasă nici când nu-a fost contra ordinii politice. Familia, școala, religia, aceasta trilogie nu este ca susținătoarea ordinii politice? Ce privește biserica, dacă caracterul ei în universitate și catolicitate o ridică asupra partidelor, chiar și a regimurilor, între cari ea nu alege, că exercită prin ea însăși cea mai binefăcătoare influență. Pentru ca ea nu rămâne străină de politică, care reprezintă într-o formă oarecare iubirea de binele obștesc, atât de necesar și mai necesar încă ca iubirea de particular. Ea nu rămâne străină, pentru ca ea ajută a forma conștiințe politice.

O conștiință politică ne face să vedem clar cea ce este bun și păgubitor țării noastre, și aceea ce este bun nu poate să fie decât conform ordinii creștine, ea ne face atenți de răul și binele obștesc, conștiința particulară ne face atenți la faptele noastre bune și la cele rele. Catolicii din Franța nu ar putea să cadă de acord între ei asupra lucrurilor esențiale, și a ajunge prin aceasta la o unire care ar fi forța lor?

„Eu sunt un vechiu amator de cărți” mi-a spus Sf. Părinte cu acel zimbet care îi schimbă expresia severă a feței, primind omagiul adus lui în cartea „Comerciantul cu norocul” și Aspectul din Ierusalim și Dv. veniți să întăriți slăbiciunea mea aducându-mi cărți. Mă gândesc nu fără melancolie la multe alte lucruri, pe cari nu le-aș fi îndrăznit se le aduc la acest loc dacă lucrurile de arte a Vaticanului nu m’ar fi incredințat de blândetea, gustul și liberalitatea pontificiilor, urmașilor lui Paul III. și Leo X. Cel puțin îmi dau seama de toată insuficiența mea religioasă. Nici un loc pe pământ nu se poate compara cu Vaticanul, pentru a reface în el umilința.

Universitatea cunoștințelor Sf. Părinte me suprind și mă copleșesc. Ea se extinde asupra mișcărilor zilelor noastre, precum și asupra trecutului istoric și clasic. Nu mi-a adus aminte reîmprospătându-mi o frază din răspunsul meu academic ce am dat la discursul părintelui Bremond? Ca se ma distrag cu el i-am citat la noul meu coleg caracte-

risare cu care la caracterizat cel mai mare vrăjmaș al lui „acest preot, care are toate păcatele jesiuiților, fără se aibă virtuțile lor” iar eu am adaus într’un fel de protestare „însă păcatele jesiuiților, sunt de natura se facă din oameni, oameni de omenie.” De aceasta corectură s’a mulțumit superiorul general al ordului jesiuiților. Sf. Părinte crede că pe părintele Bremond l’a văzut în audiență sau ca arhiepiscop de Milan sau la Biblioteca Ambroziană. Și aceasta a fost o ocazie sfântului Părinte de a face pararele între Fenelon care era atât de subtil și între marele Bossuet, care era un mare apărător al credinței în contra protestanților și pietiștilor însă care era și conducătorul spiritului gallican în biserică.

Potut-am da oareșcare idee într’un raport atât de incomplet unde toată răspunderea cade în sarcina mea, după conversația de o bunăvoință părințească și constrâns mereu de o giușe doctrinală de a da o idee despre persoana sfântului Părinte? Ignoranța mea în vieța internă a Vaticanului nu m’a autorizat ca să împing și mai mult la lume fără să fiu prea îndrăzneț — un portrait care totuși nu ar fi fost alt ceva decât o schiță. În cursul conversației mereu s’a arătat la Sf. Părinte dorința de a vedea unitatea totală a creștinătății, despre care în enciclică din urma „Mortalium animos” despre reîntoarcerea și supunerea bisericilor disidente la biserică catolică, apostolică, romană, singura depozitară și păstrătoare exclusivă a revelațiunii urmărește realizarea într’un limbaj mișcător și rătăcirea cărora le face să sufere o durere evidentă și nobilă, ca durerea unui șef, care dă ordine în cari sunt ingradite ori vieța ori moartea — ce mi-a adus aminte versul lui Minstral rostit în prezența lui Piu X. „Era un mare om bătrân în haine albe, cu ochi scufunndați și cu un fond de triste-ață.” El a văzut în acest moment creștinătatea sfârticată.

Creștinătate sfârticată! Sf. Părinte nu vrea să stea subț această impresie dureroasă. Au doară pontificele nu trebuie să fie optimist? La zidirea lumii Dumnezeu nu a recunoscut că ceea ce a făcut era bun? și binele ce este în lume nu se reîntoarce din cele cinci părți ale lumii la Roma? Nu aicea are ea izvorul? și nu aici se reîntoarce ca să o mărească încă? Aceasta este vedenia adevărată a Romei catolice. Un om reprezentând caracterul: PAPA . . . .

Datorințele mamelor față de prunci.

(Urmare)

Dacă voi veți face ceea — ce v'am spus, atunci voi vă veți împlini datorințele voastre. — Și pentru aceea doară veți fi mai năcăjite, mai nefericite? Nici decum. E adevărat că fericire deplină, desăvârșită nu se află aici pe pământ dar cele mai mari și mai curate bucurii și plăceri în lumea aceasta sunt acelea — cari izvoresc din deprinderea virtuților creștinești. — Părinții, moșii și strămoșii noștri, nu aveau atâtea bunăstare materială — ca noi, nu aveau atâtea îndămânări — cum sunt azi, cu toate acestea oare mai fericiți suntem noi de cât ei? Ba nu, căci pe vremea lor era mai mult spirit religios, mai mare evlavie, mai curate erau moravurile creștinești, sărbătorile creștinești erau sărbătorile lor, adevărate praznice și zile de veselie și bucurie sufletească, în familii se dădea o creștere mai bună copiilor, bucuriile lor erau simple și adevărate...

Apoi voi știți-o mamelor, că împlinirea datorințelor, voastre este pentru voi un mijloc de a vă asigura împărăția ceriului, raiul. Muierea, scrie sf. Pavel — se va mântui, împlinindu-și datorințele sale față de bărbatul ei și față de pruncii: „Mântui-se-va prin nașterea de prunci”. Oh ce marea răsplată așteaptă pe o maică, care și împlinește cu credință datorințele sale! Ea va afla în ceriu faptele sale bune și Dumnezeu va ține samă de tot binele ce l'au făcut copiii ei — pentru care bine ea a fost pricina prin grija și paza ei și prin pildele ei cele bune. Copiii ei vor fi cununa ei în ceriu.

Ei sunt o comoară, ce Dumnezeu —

vi-o încredințază vouă, mamelor, și vă făgăduiește o plată mare — dacă voi veți păzi cu credință aceea comoară: — „Primește pruncul acesta, și mi-l nutrește, grijește de el, și eu voi da ție plata ta.

Inchipuiți-vă cât de mare va fi plata aceasta, pentru-că cel ce vi-o făgăduiește este Împăratul ceriului, nemărginit de bogat și nemărginit de bun!

Iar dacă toate acestea datorințe vi se par prea multe și greu de împlinit, alergați la ajutorul și sprijineala Preacuratei Vergure Maria, ea se va interesa deosebit pentru voi, ea vă va înțelege, vă va pricepe — cât ce vă veți deschide gura, pentru-că și ea a fost Mireasă și Maică. — Dânsa așadară cunoaște de rost toate datorințele voastre. Dumnezeu v'a dat vouă pe preasfânta Fecioară Maria — de model, mustră, pildă — și de mijlocitoare și întrepunătoare caldă, ea vă va ajuta, se va ruga lui Dumnezeu pentru voi și prin ajutorul ei voi veți face ca bărbatul vostru să fie sfinți și drepți ca sf. Iosif, iar copiii voștri vor fi vrednici frați ai lui Isus Hristos și moșteni ai cereștii sale împărății.

A apărut cea mai ieftină carte de rugăciuni pentru pruncii școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*” Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunii maramureșene în Sighet (Piața Unirii 25).

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT”
tradus și tâlcuit de p. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNI SIGHET
Piața Unirii No. 25.

Calendar săptămânal.

1—7 Aprilie 1928.

1. Dumineca V. din Paresemi (Ev. Marc. 10. 32) C. Maria Egipteană † 421 d. Hr.
2. Luni. Tit.
3. Marți. P. Nichita † 824 d. Hr.
4. Mercuri. P. Iosif † 883 d. Hr.
5. Joi. M. Claudiu. † 285 d. Hr.
6. Vineri. P. Eutichie † 502 d. Hr.
7. Sâmbătă. Caliopa † 284. d. Hr.